

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 3C/47/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8218202379
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Daráková
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2020:8218202379.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov v konaní pred sudkyňou JUDr. Andreou Darákovou, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovaným: X/ Z.. G. A., H.. XX.XX.XXXX, C. N. XXX, XXX XX Q., R. C. Č.B. XX, XXX XX S., R..Č.. C. L. XX, T., K., XXX XX S. X; X/ G. A., H.. XX.XX.XXXX, C. N. XXX, XXX XX Q., R. C. Č.B. XX, XXX XX S., R..Č.. C. L. XX, T., K., XXX XX S. X B. X/ A. A.P., H.. XX.XX.XXXX, C. Š. XXX, XXX XX E., všetci právne zastúpení advokátom: Mgr. Marcel Kandrik, so sídlom Grešova 7, 080 01 Prešov, o zaplatenie 7 284,12 Eur s príslušenstvom, v opätovnom konaní po rozhodnutí Krajského súdu v Prešove č. k. 23 Co 10/2016-121 z 31.05.2017, takto

rozhodol:

I. Žalobu zamieťa.

II. Žalovaným 1/ - 3/ priznáva spoločne a nerozdielne voči žalobcovi 100 % nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou Okresnému súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) 25.08.2014 sa žalobca domáhal voči žalovaným 1/ - 3/ uloženia im spoločne a nerozdielne povinnosti zaplatiť mu sumu 7 284,12 Eur s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne z jednotlivých splátok splatných za obdobie od 11.12.2010 do 11.08.2013 v sume 468,47 Eur a s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 7 284,12 Eur od 12.08.2013 do zaplatenia a náhrady trov konania (konanie bolo pôvodne vedené pod sp. zn. 1 Ro 211/2014, následne pod sp. zn. 3 C 281/2014 a súčasne pod sp. zn. 3 C 47/2018, pozn.).

2. Aktívnu legitímáciu na podanie žaloby odvodil žalobca od rámcovej „Zmluvy o postúpení pohľadávok“ č. 0655/2013/CE z 27.06.2013 (ďalej len „Zmluva o postúpení pohľadávok“), na základe ktorej banka - Slovenská sporiteľňa, a.s. (ďalej len „pôvodný veriteľ“, alebo aj „postupca“) svoju pohľadávku voči žalovaným 1/ - 3/ postúpila na žalobcu (ďalej tiež aj len „postupník“).

3. Žalobca svoju žalobu odôvodnil tým, že žalovaná pohľadávka vznikla na základe „Zmluvy o splátkovom úvere“ (ďalej len „úverová zmluva“) č. 451787930 zo 17.08.2005, uzavretej medzi pôvodným veriteľom (postupcom) na jednej strane a žalovanými 1/ a 2/ na strane druhej, na základe ktorej pôvodný veriteľ poskytol žalovaným 1/ a 2/ úver v sume 9 958,18 Eur (pôvodne 300 000,- Sk), za splatenie ktorého prevzala žalovaná 3/ ručiteľský záväzok. Podľa žalobcu súčasťou úverovej zmluvy boli aj Všeobecné obchodné podmienky (ďalej len „VOP“) pôvodného veriteľa, pričom cit.: „Podmienky čerpania peňažných prostriedkov, podmienky splácania peňažných prostriedkov, podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti...“ boli upravené v úverovej zmluve a vo VOP. Žalobca je presvedčený, že úverová zmluva cit.: „... obsahuje všetky znaky a spĺňa všetky podstatné náležitosti

zmluvy o úvere podľa ustanovenia § 497 až 507 Obchodného zákonníka a zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch ...“ Žalobca podotkol, že na zmluvné strany dotknutej úverovej zmluvy sa nevzťahovala povinnosť podľa prechodného ustanovenia § 879f ods. 3 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a v danom prípade by sa na posudzovanie náležitostí úverovej zmluvy zo 17.08.2005 nemali aplikovať ustanovenia §§ 52 - 54 OZ, pretože sa jedná o právny vzťah vzniknutý pred 01.01.2008, ktorý by sa mal posudzovať podľa ustanovení zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) a podporne podľa ustanovení Obchodného zákonníka.

4. Žalobca uviedol, že žalovaní 1/ a 2/ ako spoludlžníci boli povinní, im pôvodným veriteľom poskytnuté finančné prostriedky v sume 9 958,18 Eur vrátiť formou splátok v sume po 128,86 Eur (pôvodne 3 882,- Sk) mesačne, vždy k 10. dňu v mesiaci, avšak keďže žalovaní 1/ a 2/ v dohodnutých termínoch tieto splátky nesplácali, pohľadávka žalobcu voči žalovaným 1/a 2/, ku dňu postúpenia mu tejto pohľadávky pôvodným veriteľom (27.06.2013) predstavovala sumu 7 750,21 Eur a pozostávala z istiny v sume 6 239,25 Eur, z riadneho úroku v sume 1 044,87 Eur, z úroku z omeškania v sume 406,29 Eur a ostatného príslušenstva v sume 59,80 Eur, tak ako bola táto dlžná suma ku dňu postúpenia pohľadávky vyšpecifikovaná v bankovom systéme generovanej prílohe č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok. Keďže žalovaní 1/ a 2/ z dlžnej sumy žalobcovi nič neuhradili (posledná splátka bola uhradená 03.04.2011, vid' prílohu č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok), žalobca (postupník) ešte pred podaním žaloby a už po postúpení pohľadávky (27.06.2013) dňa 11.08.2013 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru a svojho nároku sa voči žalovaným 1/ - 3/ domáha podanou žalobou a to konkrétne sa domáha zaplatenia mu sumy 7 284,12 Eur s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne z každej splátky osve splatnej za obdobie od 11.12.2010 do 11.08.2013 [t.j. 33 splátok po 128,86 Eur (33 x 128,86 = 4 252,38) čo nekorešponduje so sumou istiny podľa žalobného petitu a navyše podľa odôvodnenia žaloby sa žalobca v rozpore so žalobným petitom domáha zaplatenia až 57 splátok po 128,86 Eur, splatných od 10.12.2010 do 10.08.2015 (57 x 128,86 = 7 345,02 Eur, čo taktiež nekorešponduje so sumou istiny podľa žalobného petitu, pozn. súdu] a s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 7 284,12 Eur od 12.08.2013, t.j. odo dňa nasledujúceho po dni kedy nastala mimoriadna splatnosť úveru, do zaplatenia, pričom v žalobe žalobca tiež uviedol cit.: „Sumu 59,80 EUR predstavujúcu ostatné príslušenstvo a poplatky a sumu 406,29 EUR predstavujúcu úrok z omeškania si navrhovateľ v tomto konaní neuplatňuje.“

5. Prílohou žaloby boli: „Zmluva o splátkovom úvere“ zo 17.08.2005; „Dohoda o ručení“ zo 17.08.2005; VOP pôvodného veriteľa v znení účinnom od 01.09.2004; rámcová Zmluva o postúpení pohľadávok č. 0655/2013/CE z 27.06.2013 s prílohou č.1 o vyšpecifikovaní postúpenej pohľadávky; oznámenie pôvodného veriteľa o postúpení pohľadávky adresované žalovaným 1/ - 3/ z 09.07.2013 bez dokladu o jeho doručení a pokus žalobcu o zmier adresovaný žalovaným 1/ - 3/ z 08.08.2014.

6. Okresný súd vydal 22.10.2014 platobný rozkaz č.k. 1 Ro 211/2014-37 (ďalej len „platobný rozkaz“), ktorým vyhovel nároku žalobcu a zaviazal žalovaných 1/ - 3/ spoločne a nerozdielne k zaplateniu sumy 7 284,12 Eur; úroku z omeškania zo splátok splatných od 11.12.2010 do 11.08.2013 v sume 468,47 Eur; úroku z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 7 284,12 Eur od 12.08.2013 do zaplatenia a trov konania, avšak z dôvodu včas žalovanými 1/ a 2/ podaného odporu proti platobnému rozkazu, bol tento platobný rozkaz, podľa v tom čase účinného § 174 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“), zo zákona zrušený a okresný súd o žalobe žalobcu ďalej konal pod sp. zn. 3 C 281/2014.

7. Žalovaní 1/ a 2/ vo svojom odpore proti platobnému rozkazu doručenom okresnému súdu 13.11.2014 uviedli, že pohľadávku uplatnenú žalobcom neuznávajú v celom rozsahu, pričom dôvodili tým, že jednako žaloba nepredložil všetky dôkazy o ktoré opiera svoj nárok, takže žalovaní 1/ a 2/ sa k nim nemôžu kvalifikovane vyjadriť a brániť sa tak pred súdom, pričom podľa žalovaných 1/ a 2/ nie je zrejmé, či pôvodný veriteľ (banka) postupoval svoju pohľadávku voči nim už zosplatenú, ktorú skutočnosť by im pôvodný veriteľ musel ako dlžníkom oznámiť a ktorá skutočnosť vyvstáva byť, podľa žalovaných 1/ a 2/ spornou aj z dôvodu, že v odôvodnení žaloby žalobca uviedol, že si uplatňuje splátky úveru splatné od 10.12.2010 do 10.08.2015 v počte 57 s tým, že zvyšné splátky si neuplatňuje, t.j. pohľadávka mu nebola postúpená zosplatená. Okrem toho podľa žalovaných 1/ a 2/ je tu zmätočnosť a nejasnosť žalobcom uplatneného nároku, keďže podľa odôvodnenia žaloby si teda žalobca uplatňuje nárok na zaplatenie 57 splátok, avšak podľa žalobnej žiadosti si uplatňuje nárok na zaplatenie 33 splátok v sume 4 191,48 Eur, ktorá suma sa však v žalobe už nikde nevyskytuje, takže ani súd nemohol priznať žalobcovi ročný úrok z omeškania zo sumy 7 284,12 Eur, ktorá suma nie je reálnym vyčíslením pohľadávky žalobcu a teda

suma priznaná súdom by sa týkala aj nespliatých splátok. Žalovaní 1/ a 2/ taktiež namietali, že úrok z omeškania zo splátok splatných od 11.12.2010 do 11.08.2013 vo výške 468,47 Eur nebol vo výroku platobného rozkazu zadefinovaný jeho % vyjadrením. Napokon žalovaní 1/ a 2/ namietali, že žalobca nepredložil výpisy z ich úverového účtu, takže je neoveriteľným z akých omeškaných splátok pozostáva žalovaná suma, ohľadom uplatnenia ktorej žalovaní 1/ a 2/ uplatnili aj námietku premlčania.

8. Podaním doručeným okresnému súdu 16.12.2014 bolo oznámené, že podľa § 93 ods. 2 OSP do konania ako vedľajší účastník na strane žalovaných 1/ - 3/ vstupuje Združenie na ochranu spotrebiteľov Slovenska, IČO: 42 331 579, so sídlom Farská 32, Michalovce (ďalej len „Združenie“), avšak podaním doručeným okresnému súdu 03.02.2015 Združenie oznámilo, že netrvá na svojom vstupe do konania a že súhlasí s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania.

9. Podaním doručeným okresnému súdu 26.01.2015 sa k odporu žalovaných 1/ a 2/ a k jeho dôvodom pripojila v celom rozsahu aj žalovaná 3/.

10. Žalobca sa k odporu žalovaných 1/ - 3/ vyjadril prostredníctvom svojho právneho zástupcu, podaním doručeným okresnému súdu 28.01.2015 v ktorom uviedol, že žalovaní 1/ a 2/ vo svojom odpore neuviedli žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé oslabiť jeho nárok a spresnil, že žalobca si uplatňuje nárok na zaplatenie 57 splátok splatných cit. „... od 10.12.2010 do 10.08.2015 ...“ v celkovej sume 7 284,12 Eur s tým, že cit. „Splátky pôvodne splatné od 10.09.2013 do 10.08.2015 sa stali splatnými dňa 11.08.2013 kedy navrhovateľ vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru.“, pričom žalobca zaslal žalovaným 1/ - 3/ oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru s tým, že žalovaní 1/ - 3/ mali zaplatiť pohľadávku do 09.08.2013 a mimoriadna splatnosť úveru nastala 11.08.2013. V súvislosti s premlčaním žalobca s poukazom na príslušné zákonné ustanovenia uviedol, že nárok nebol premlčaný, pričom na plynutie premlčacej doby, ktorá plynie samostatne od splatnosti každej splátky je podľa neho nutné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka. Prílohou vyjadrenia bol list žalobcu z 19.07.2013 adresovaný žalovaným 1/ - 3/ označený ako „Výzva k úhrade a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru.“

11. Uznesením č. k. 3 C 281/2014-83 z 02.04.2015 okresný súd žalovaným 1/ a 2/, ktorí si neprebrali súdne zásielky a ich pobyt bol na neznámom mieste, ustanovil opatrovníka podľa § 29 ods. 2 OSP (právo platné 28.04.2015).

12. Na pojednávaní konanom 13.10.2015 okresný súd vyhlásil vo veci rozsudok č.k. 3 C 281/2014-94, ktorým žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel. O odvolaniach žalovaných 1/ - 3/ rozhodol Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“), ktorý uznesením č. k. 23 Co 10/2016-121 z 31.05.2017, z dôvodu nepreskúmateľnosti (prvostupňový súd sa nevysporiadal s otázkou platnosti postúpenia pohľadávky z banky na žalobcu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách; neustálil výšku žalovaného nároku; neposúdil otázku premlčania), napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie.

13. Žalovaní 1/ - 3/ sa k predmetu konania vyjadrili prostredníctvom svojho právneho zástupcu, podaním doručeným okresnému súdu 09.10.2017 v ktorom v prvom rade poukázali na to, že žalobu žalobcu na zaplatenie ním žalovanej sumy považujú za nedôvodnú, pretože zo strany žalobcu nedošlo k platnému zosplateniu úveru v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a teda v čase podania žaloby ešte neboli splatnými všetky splátky úveru, ktorých zaplatenia sa žalobca domáha. Odhliadnuc od uvedeného žalovaní 1/ - 3/ poukázali na to, že žaloba je nedôvodná primárne z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na jej podanie na strane žalobcu, z ktorého dôvodu navrhujú žalobu zamietnuť. Uviedli, že v danom prípade medzi pôvodným veriteľom a žalovanými 1/ - 3/ je daný záväzkovo-právny vzťah spotrebiteľského charakteru, ktorý vznikol na základe úverovej zmluvy zo 17.08.2005 s tým, že pôvodný veriteľ (Slovenská sporiteľňa a.s.) má status banky, ktorej regulovaná banková činnosť podlieha dohľadu Národnej banky Slovenska a teda len banka má v súlade so zákonom č. 483/2001 Z.z. o bankách (ďalej len „zákon o bankách“), oprávnenie spravovať ešte nespokatnené pohľadávky, t.j. len banka má oprávnenie úver zosplatiť, pričom takéto oprávnenie neprináleží žalobcovi, ktorý je nebankovým subjektom a teda ako taký nemá oprávnenie spravovať nezosplatené úvery. A keďže z dôkazov predložených žalobcom je zrejmé, že úver dňa 11.08.2013 zosplatiť až žalobca, podľa žalovaných 1/ - 3/ medzi pôvodným veriteľom (bankou) na jednej strane ako postupcom a žalobcom na strane druhej ako postupníkom, nemohlo dôjsť 27.06.2013 k platnému

postúpeniu pohľadávky, pretože podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách je k postúpeniu bankovej pohľadávky spôsobilá len už bankou zosplatnená pohľadávka, čo nie je daný prípad. Okrem toho žalovaní 1/ - 3/ s poukazom na znenie § 52 ods. 2 OZ, podľa ktorého sa na všetky záväzkovo-právne vzťahy ktorých účastníkom je spotrebiteľ, vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, ako aj s poukazom, že k tomuto ustanoveniu účinnému od 01.04.2015 nebolo prijaté žiadne prechodné ustanovenie časovo obmedzujúce jeho aplikáciu a napokon aj s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 MCdo 12/2014 z 21.04.2015 (vo veci v ktorej bol účastníkom aj žalobca), podľa ktorého sa § 52 ods. 2 OZ uplatňuje aj na vzťahy s účastňou spotrebiteľa, ktoré vznikli pre dňom jeho účinnosti, žalovaní 1/ - 3/ poukázali, že aj na posúdenie ich záväzkovo-právneho vzťahu z úverovej zmluvy zo 17.08.2005 je nutné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka a to aj pokiaľ ide o premlčanie.

14. Dňa 18.10.2017 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie právneho zástupcu žalobcu k predmetu sporu, v ktorom okrem už známych faktov o parametroch úverovej zmluvy zo 17.08.2005, na základe ktorej bol žalovaný 1/ a 2/ poskytnutý úver v sume 9 958,18 Eur, žalobca uviedol, že žalovaní 1/ a 2/ cit. „... z poskytnutého úveru uhradili sumu v celkovej výške 9 136,09 Eur...“, ktorá suma bola zaúčtovaná nie len na splatenie istiny, ale aj úrokov a poplatkov úveru a súčasne žalobca priložil prehľad platobnej histórie úverového účtu žalovaných 1/ - 2/.

15. Žalobca vo svojom písomnom podaní doručenom okresnému súdu 20.10.2017 uviedol, že vzhľadom na to, že žalovaní boli v omeškaní so splatením svojho dlhu nepretržite viac ako 90 kalendárnych dní a pôvodným veriteľom boli opakovane vyzvaní na úhradu omeškaných splátok a to výzvou z 22.08.2011 a výzvou z 20.05.2013 označenou ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“, má žalobca za to, že cit.: „... v konaní bolo preukázané, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve banky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a teda bolo preukázané, že zo strany právneho predchodcu žalobcu nedošlo k porušeniu ust. § 92 ods. 8 ZoB a porušeniu bankového tajomstva.“ Vzhľadom na uvedené žalobca označené výzvy z 22.08.2011 a z 20.05.2013 adresované žalovaným považuje za kvalifikované výzvy v zmysle požiadavky § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žalobca okrem toho opakovane zdôraznil, že v konaní už predložil aj oznámenie postupcu (pôvodného veriteľa) o postúpení pohľadávky žalobcovi, ktoré bolo adresované žalovaným (spolu s podacím hárkom), ktorá skutočnosť podľa neho bez ďalšieho zakladá jeho aktívnu legitimáciu ako postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky, bez toho, aby okresný súd skúmal platnosť postúpenia pohľadávky ako prejudiciálnu otázku. V tejto súvislosti žalobca podotkol, že s jeho aktívnou legitimáciou nemožno spájať povinnosť pôvodného veriteľa podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, pretože cit.: „Zo systematického zaradenia tohto ustanovenia je zrejmé, že účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva.“, takže aj prípadné porušenie povinnosti vyplývajúcej z § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno podľa žalobcu spojiť s občianskoprávnym následkom neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, pretože toto ustanovenie nezakladá občianskoprávnu povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky, t.j. v tomto prípade k žalovaným, ale zakladá iba administratívnu zodpovednosť banky voči Národnej banke Slovenskej republiky podľa § 50 ods. 1 zákona o bankách. Napokon žalobca uviedol, že podľa jeho názoru došlo v tomto prípade k platnému zosplatneniu úveru žalovaných 1/ a 2/, pretože podľa jeho vedomosti v prípade omeškania dlžníka so splácaním jeho záväzku pôvodný veriteľ často-krát pred postúpením pohľadávky úver zosplatnil, ale len interne vo svojom systéme pričom o tom dlžníkovi nezasielal žiadne oznámenie a keďže v súvislosti s postúpením pohľadávky pôvodného veriteľa žalobcovi v spisovej dokumentácii týkajúcej sa úveru, žalobca nenašiel žiadne podklady o tom, žeby jeho právny predchodca úver účinne zosplatnil, pristúpil k jeho zosplatneniu až žalobca a to v súlade s ustanovením § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ. Následne po podaní žaloby sa žalobca mal z doplnenej úverovej dokumentácie od pôvodného veriteľa dozvedieť, že úver žalovaných bol účinne zosplatnený už pôvodným veriteľom (Slovenská sporiteľňa a.s.) a to vyhlásením o mimoriadnej splatnosti z 20.05.2013, pričom v tejto spojitosti žalobca uviedol cit. „Na základe uvedeného žalobca poukazuje na to, že ak by súd považoval vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru právnym predchodcom žalobcu za právne neúčinné, mohol by v konaní posúdiť vyhlásenie mimoriadnej splatnosti vykonané žalobcom“, ktoré bolo plne v súlade so zákonom. Prílohou predmetného vyjadrenia žalobcu boli: listy z 20.05.2013 adresované žalovaným 1/ - 3/ s kópiami poštových doručení bez označenia ich doručovaného obsahu s tým, že doručienka zásielky adresovanej žalovanému 1/ je nevyplnená, doručienka zásielky adresovanej žalovanej 2/ má namiesto jej podpisu uvedené cit. „Pre osobne“ a doručienka zásielky adresovanej

žalovanej 3/ má jej nečitateľný podpis, pričom v predmetných listoch právny predchodca žalobcu oznamuje, že nastala mimoriadna splatnosť úveru k cit.: „17.05.2013“; list z 22.08.2011 adresovaný žalovanému 1/, bez dokladu o jeho doručení v ktorom právny predchodca žalobcu oznamuje omeškanie so splácaním úveru a s tým, že ak tento nebude splatený právny predchodca žalobcu zverí jeho vymáhanie tretej osobe; ďalej v spise sa už nachádzajúce listy z 09.07.2013 adresované žalovaným 1/ - 3/ s podacím hárkom, v ktorých pôvodný veriteľ oznamuje postúpenie pohľadávky žalobcovi a napokon bolo predložené aj v spise sa už nachádzajúce vyjadrenie žalobcu s prílohami, ktoré bolo okresnému súdu doručené 18.10.2017.

16. Na vyjadrenie žalobcu reagovali žalovaní 1/ - 3/ prostredníctvom svojho právneho zástupcu podaním doručeným okresnému súdu 24.01.2018 v ktorom jednako zotrvali na svojich skorších písomných vyjadreniach a jednako k argumentácii žalobcu doplnili, že aj keby bol úver zosplatený pôvodným veriteľom 20.05.2013, tak ako to dodatočne tvrdí žalobca, tak v každom prípade žalobca nepreukázal, žeby pred týmto údajným oznámením o zosplatnení úveru pôvodný veriteľ zaslal do dispozičnej sféry žalovaných 1/ - 3/ predchádzajúcu písomnú výzvu podľa § 53 ods. 9 OZ, ktorou by v lehote nie kratšej ako 15 dní pred zosplatením informoval dlžníkov o tom, že mieni využiť toto svoje právo podľa § 565 OZ, úver zosplatiť, preto by toto zosplatenie úveru pôvodným veriteľom (banka), pre nesplnenie zákonom predpísaného postupu zosplatenia bolo neplatným a keďže banka môže tretej osobe (nebanke) postúpiť len už zosplatený úver, čo sa v danom prípade nestalo, žalobcovi v spore podľa žalovaných 1/ - 3/ nesvedčí aktívna vecná legitímácia a preto je potrebné žalobu zamietnuť.

17. Uznesením č.k. 3 C 107/2013-189 zo 06.06.2018 s právoplatnosťou od 02.07.2018, okresný súd spojil predmetné konanie vedené pod sp. zn. 3 C 281/2014 s konaniami vedenými pod sp. zn. 3 C 107/2013, 3 C 265/2013 a 3 C 133/2014 na spoločné konanie, ktoré bolo ďalej vedené pod sp. zn. 3 C 107/2013.

18. Uznesením č.k. 3 C 107/2013-220 zo 05.10.2018 s právoplatnosťou od 25.10.2018, okresný súd vylúčil z konania vedeného pod sp. zn. 3 C 107/2013 predmetné konanie, ktoré bolo pôvodne vedené pod sp. zn. 3 C 281/2014 na samostatné konanie, v ktorom okresný súd ďalej koná pod novou sp. zn. 3 C 47/2018.

19. Na pojednávaní 13.12.2018 právny zástupca žalovaných 1/ - 3/ zopakoval, že majú za to, že v danom prípade podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách v spojení s 53 ods. 9 OZ nedošlo k platnému postúpeniu žalovanej pohľadávky z pôvodného veriteľa na žalobcu. Právny zástupca žalobcu mal za to, že k platnému postúpeniu žalovanej pohľadávky došlo.

20. V zmysle dodatku č. 5 sp. zn. 1SprR. 5/2019 z 22.02.2019 k Rozvrhu práce Okresného súdu Bardejov na rok 2019 došlo s účinnosťou od 27.02.2019 k zmene v osobe zákonného sudcu konajúceho a rozhodujúceho v tejto veci.

21. Na pojednávaní 02.12.2020 právny zástupca žalobcu uviedol, že trvá na žalobe v celom rozsahu tak ako bola podaná, ohľadne skutočností, na skúmanie ktorých odkázal odvolací súd, t.j. ohľadne skúmania aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a otázky premlčania sa žalobca už náležite písomne vyjadril, v ktorých vyjadreniach uviedol všetky relevantné skutočnosti a týchto sa pridrižiava a na ne sa odvoláva. Z uvedených dôvod navrhol, aby okresný súd žalobe žalobcu vyhovel a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania.

Na pojednávaní 02.12.2020 právny zástupca žalovaných uviedol, že žalovaní zotrvávajú na svojich skorších vyjadreniach, v ktorých má za to, že vyčerpávajúcim spôsobom uviedli všetky svoje argumenty, v zmysle ktorých žalobca nemá podľa žalovaných aktívnu vecnú legitímáciu, v tej súvislosti ilustračne poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/147/2017, kde Najvyšší súd SR v obdobnej veci, v ktorej bol žalobca taktiež postupníkom, sa vyčerpávajúcim spôsobom vyjadril k otázke neplatného postúpenia bankovej pohľadávky v prípade nesplnenia náležitosti podľa zákona o bankách. Žalobca nepreukázal existenciu výzvy pred zosplatením úveru, ktorá by bola zaslaná do dispozičnej sféry žalovaných v zmysle § 53 ods. 9 OZ a teda neboli splnené podmienky na postúpenie pohľadávky banky na subjekt, ktorý nedisponuje bankovou licenciou, t.j. na žalobcu, ktorému z tohto dôvodu nesvedčí aktívna vecná legitímácia v spore, preto navrhol žalobu zamietnuť a žalovaným priznať nárok na náhradu trov konania.

22. Okresný súd vykonal vo veci dokazovanie vyjadreniami sporových strán, ako aj nimi predloženými listinnými dôkazmi a zistil nasledujúci skutkový stav.

23. Slovenská sporiteľňa a.s. (ďalej tiež aj len „banka“ alebo „pôvodný veriteľ“) uzavrela so žalovanými 1/ a 2/ dňa 17.08.2005 úverovú zmluvu č. 0451787930 označenú ako „Zmluva o splátkovom úvere“, na základe ktorej im banka poskytla spotrebný úver v sume 300 000,- Sk (9 958,18 Eur), ktorý úver sa žalovaní 1/ a 2/ zaviazali splácať v mesačných splátkach po 3882,- Sk (128,86 Eur) mesačne, vždy k 10. dňu v mesiaci, počnúc prvou splátkou splatnou 10.09.2005 a s konečnou splatnosťou k 10.08.2015, pri premenlivej úrokovej sadzbe 9,10 % p.a. v deň podpisu úverovej zmluvy s tým, že úver bol poskytnutý bankou za spracovateľský poplatok v sume 4 000,- Sk splatný pri podpise úverovej zmluvy a za periodicky mesačne sa opakujúci poplatok za správu úveru v sume 50,- Sk mesačne.

24. Dohodou o ručení uzavretou 17.08.2005 medzi bankou (Slovenská sporiteľňa a.s.) na jednej strane a žalovanou 3/ na strane druhej, žalovaná 3/ prevzala na seba voči banke ručiteľský záväzok ohľadom splatenia záväzku žalovanými 1/ a 2/ plynúceho im z úverovej zmluvy č. 0451787930 zo 17.08.2005 s tým, že podľa čl. II., bodu 3 tejto dohody cit. „Ručiteľ sa neodvolateľne a bezpodmienečne zaväzuje, že na prvú písomnú výzvu Veriteľa obsahujúcu jeho vyhlásenie, že Dlžník neuhradil Pohľadávku riadne a včas, uhradí túto Pohľadávku Veriteľovi v lehote určenej Veriteľom vo výzve a ak táto lehota vo výzve určená nie je, tak v lehote 10 pracovných dní odo dňa doručenia výzvy, a to aj bez doručenia výzvy na plnenie Dlžníkovi.“

25. Zmluvou o postúpení pohľadávok č. 0655/2013/CE z 27.06.2013 pôvodný veriteľ (Slovenská sporiteľňa a.s.), svoju pohľadávku, ktorú mal z úverovej zmluvy č. 0451787930 zo 17.08.2005 voči žalovaným 1/ a 2/ postúpil žalobcovi, ktorý je nebankovým subjektom. Postúpenie pohľadávky v sume 7 750,21 Eur mala banka (postupca) podľa § 526 Občianskeho zákonníka oznámiť žalovaným 1/ - 3/ listami z 09.07.2013, ktorých doručenie adresátom však žalobca listine nepreukázal.

26. Listom označeným ako „Pokus o zmier“ z 08.08.2014, právny zástupca žalobcu pred podaním žaloby na súd, vyzval žalovaných 1/ - 3/, aby svoj finančný záväzok z úverovej zmluvy č. 0451787930 zo 17.08.2005 dobrovoľne plnili žalobcovi najneskôr do 11.08.2014 s upozornením, že v opačnom prípade sa žalobca bude domáhať svojich nárokov súdnou cestou.

27. Listom 19.07.2013 označeným ako „Výzva k úhrade a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru“, žalobca oznamuje žalovaným 1/ - 3/, ako ich nový veriteľ, že vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru k 19.07.2013 s tým, aby žalovaní 1/ - 3/ dlžnú čiastku z úveru zaplatili najneskôr do 03.08.2013 (uvedené nekorešponduje s vyjadrením žalobcu doručeným okresnému súdu 28.01.2015, pozn. súdu). Podľa priloženého podacieho hárku č. 327 boli listy pre žalovaných 1/ - 3/ podané na poštovú prepravu 22.07.2013.

28. Podľa § 470 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) „Ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.“

29. Podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „ObZ“) v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy (ďalej len „v znení účinnom v rozhodnom čase“) „Zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.“

30. Podľa § 261 ods. 3 písm. d/ ObZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy zo zmluvy o úvere (§ 497).“

31. Podľa § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) v znení účinnom v rozhodnom čase „Spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje.“

32. Podľa § 52 ods. 1 až 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) v znení účinnom v rozhodnom čase „Spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné

odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.“

33. Podľa § 54 ods. 1 a 2 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.“

34. Podľa § 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) v znení účinnom v rozhodnom čase „Na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme.“

35. Podľa § 2 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.“

36. Podľa § 3 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci.“

37. Podľa § 3 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.“

38. Podľa § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä

- a) sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ak je to možné, treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť,
- b) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje,
- c) cenu tovaru alebo poskytnutej služby,
- d) identifikáciu vlastníka, ak vlastníctvo neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva spotrebiteľom,
- e) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- f) meno a adresu spotrebiteľa,
- g) ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov,
- h) podmienky závislé od objektívnych skutočností, pri ktorých splnení môže byť upravená ročná percentuálna miera nákladov,
- i) výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c), ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; ide o určenie podmienok, za ktorých musí spotrebiteľ zaplatiť zvýšené náklady. Uvedie sa výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad.“

39. Podľa § 4 ods. 6 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Veriteľ môže postúpiť pohľadávku, len ak to pripúšťa osobitný predpis. Ak dôjde k postúpeniu pohľadávky z veriteľa na tretiu osobu, postupuje sa podľa osobitného predpisu.“

40. Podľa § 524 ods. 1 a 2 OZ v znení účinnom ku dňu postúpenia pohľadávky (ďalej len „v znení účinnom v rozhodnom čase“) „Veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.“

41. Podľa § 525 ods. 1 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia.“

42. Podľa § 526 ods. 1 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi.“

43. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o bankách“) v znení účinnom v rozhodnom čase „Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.“

44. Vykonaným dokazovaním mal okresný súd v prvom rade za preukázané, že medzi Slovenskou sporiteľňou a.s., t.j. medzi pôvodným veriteľom a žalovanými 1/ a 2/, ako dlžníkmi, ako aj na tento záväzok nadväzujúci záväzkový vzťah medzi pôvodným veriteľom a žalovanou 3/ (ručiteľka), je nepochybne občianskoprávny záväzkový vzťah spotrebiteľského charakteru a to titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo 17.08.2005, ktorou bol primárne založený záväzok žalovaných 1/ - 3/ voči pôvodnému veriteľovi (predchodcovi žalobcu) a ktorá zmluva je spotrebiteľskou zmluvou, pretože žalovaní 1/ - 2/ pri jej uzatváraní vystupovali ako spotrebiteľia, keďže im bol poskytnutý úver za iným účelom, ako za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania a pôvodný veriteľ (predchodca žalobcu) pri uzatváraní úverovej zmluvy vystupoval ako veriteľ s poukazom na predmet jeho podnikania, t.j. obe strany sporu spĺňali v rozhodnom čase uzavretia úverovej zmluvy definičné znaky spotrebiteľa na jednej strane a dodávateľa (veriteľa) na strane druhej, tak ako boli tieto definičné znaky zmluvných strán, predurčujúcich spotrebiteľský charakter medzi nimi uzatváranej zmluvy, zadané resp. dané v cit. § 52 ods. 2 a 3 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase a v cit. § 3 ods. 1 a 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase. Žalobca síce v spore popieral spotrebiteľský charakter záväzkového vzťahu medzi ním, ako právnym nástupcom po pôvodnom veriteľovi na jednej strane a žalovanými 1/ - 3/ na strane druhej, keď tvrdil, že v danom prípade sa jedná o absolútny obchodnoprávny vzťah na ktorý je potrebné aplikovať normy Obchodného zákonníka a nie normy Občianskeho zákonníka, avšak podľa okresného súdu vzhľadom k tomu, že ako už bolo uvedené, spotrebiteľský charakter záväzkového vzťahu je determinovaný (predurčený) charakterom jeho zmluvných strán, ktorými sú na jednej strane dodávateľ a na strane druhej spotrebiteľ, ktorých definičné znaky sú sporovými stranami nepochybne splnené, ako aj vzhľadom k, v rozhodnom čase uzavretia dotknutej úverovej zmluvy účinnému ustanoveniu cit. § 23a ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého bola spotrebiteľskou zmluvou nie len zmluva uzavretá podľa Občianskeho zákonníka, ale aj zmluva inak uzavretá podľa Obchodného zákonníka a v neposlednom rade aj vzhľadom k zneniu poslednej vety § 52 ods. 2 OZ, podľa ktorej sa na všetky záväzkovo-právne vzťahy ktorých účastníkom je spotrebiteľ, vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, ktoré ustanovenie síce nadobudlo účinnosť až od 01.04.2015, avšak keďže k nemu nebolo prijaté žiadne prechodné ustanovenie časovo obmedzujúce jeho aplikáciu, možno podľa okresného súdu uzavrieť, že jeho aplikácia je možná aj na právne vzťahy vzniknuté pred jeho účinnosťou, teda aj na daný prípad [obdobne napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 MCdo 12/2014 z 21.04.2015, podľa ktorého cit. „Mal by tiež zohľadniť § 52 ods. 2 vetu tretiu Občianskeho zákonníka, podľa ktorého všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

Obe tieto ustanovenia nadobudli účinnosť 1. mája 2014 a právne predpisy, ktorých súčasťou sú, nemajú prechodné ustanovenia. To znamená, že od ich účinnosti sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom.“]. Okrem toho, keďže žalobca principiálne nepopiera postavenie žalovaných 1/ a 3/ ako spotrebiteľov, nemožno podľa okresného súdu tak či onak opomenúť generálne výkladové pravidlo vyjadrené aj v čase uzavretia dotknutej úverovej zmluvy v cit. § 54 ods. 2 OZ, podľa ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší, pričom pre spotrebiteľa, resp. pre jeho status je bezpochyby priaznivejšie, aby bol tento posudzovaný podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, ako aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (zákon o spotrebiteľských úveroch) a predstavujú tak základný právny rámec ochrany spotrebiteľa.

45. Ešte prv, ako by okresný súd pristúpil k vecnému skúmaniu úverovej zmluvy zo 17.08.2005 a tým k skúmaniu danosti a dôvodnosti žalovaného nároku, ktorý mal žalobca nadobudnúť zmluvou o postúpení pohľadávky od banky (t.j. od pôvodného veriteľa), bolo nevyhnutným skúmať otázku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, ktorou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 205/2009 z 29. 6. 2010), aj keď ju v danom prípade tiež namietali aj žalovaní 1/ - 3/. V danom prípade si žalobca odvodzuje svoju aktívnu vecnú legitímáciu na podanie žaloby od zmluvy o postúpení mu pohľadávky pôvodným veriteľom.

46. Ako to vyplýva z citovaných zákonných ustanovení. pri posúdení účinnosti postúpenia pohľadávky z pôvodného veriteľa (banky) na žalobcu (nebankový subjekt) a teda pri posúdení danosti aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, okresný súd musel v prvom rade zohľadniť jednako špecifický charakter zmluvných subjektov zmluvy o úvere na základe ktorej vznikla pohľadávka, ktorá bola predmetom postúpenia a jednako musel zohľadniť aj špecifický charakter zmluvných subjektov zmluvy o postúpení pohľadávky. Jednotiacim znakom týchto dvoch vzťahov je, že ich subjektom bola v oboch prípadoch banka, t.j. subjekt ktorý poskytuje úvery na základe bankovej licencie, takže v danom prípade došlo k postúpeniu pohľadávky banky, ktorá mala v úverovom vzťahu voči žalovaným 1/ - 3/ dominantnejšie postavenie a žalovaní 1/ - 3/ (spolu ďalej len „žalovaní“) v postavení spotrebiteľov mali v tomto vzťahu postavenie výrazne slabšej strany, ktoré musí byť vyvážené poskytnutím zvýšenej ochrany ich právam aj z hľadiska zvýšenej kontroly splnenia všetkých zákonne deklarovaných predpokladov na postúpenie takejto špecifickej, z nerovného vzťahu vznikajúcej pohľadávky (bankovej pohľadávky) prihliadnúc súčasne aj na to, že banka týmto svojim úkonom (rozumej postúpením pohľadávky) dostala žalovaných (spotrebiteľov) do právneho vzťahu s iným subjektom (rozumej s postupníkom), ktorého výber žalovaní nemali možnosť ovplyvniť, keďže v zmysle Občianskeho zákonníka na postúpenie pohľadávky inému subjektu nie je potrebný súhlas dlžníka (t.j. v danom prípade žalovaných).

47. Majúc na zreteli uvedené okresný súd konštatuje, že pri postúpení bankovej pohľadávky musia byť splnené, nie len všeobecne deklarované pravidlá postúpenia akejkoľvek pohľadávky v zmysle Občianskeho zákonníka, ale v záujme ochrany spotrebiteľa musia byť navyše splnené aj osobitné predpoklady dané špecifickosťou tejto pohľadávky poskytovanej len na základe bankovej licencie a to predpoklady stanovené aj zákonom o bankách, upravujúceho tento osobitný druh (bankového) podnikania. Preto okresný súd ex offio skúmal nie len splnenie univerzálnych zákonných predpokladov postúpenia pohľadávky v zmysle Občianskeho zákonníka, ale skúmal aj splnenie osobitných nadstavbových predpokladov na postúpenie „bankovej“ pohľadávky podľa v rozhodnom čase (rozumej v čase postúpenia) účinného § 92 ods. 8 zákona o bankách, tobož ak k postúpeniu pohľadávky bez možnosti zásahu žalovaných (spotrebiteľov) došlo na nebankový subjekt (žalobcu), ktorý, ako to aj sám žalobca uvádza nie je administratívno-právne kontrolovateľný a postihnuteľný Národnou bankou Slovenskej republiky (ďalej len „národná banka“).

48. Ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách sa sledovalo sprísnenie postúpenia cesie bankovej pohľadávky zo sféry kontrolovanej národnou bankou a umožniť dlžníkovi, ktorý poruší zmluvné podmienky, aby v primeranom čase vykonal nápravu a zotrval vo vzťahu s bankou, s ktorou dojednal finančnú službu. Zákonné podmienky akými sú napr. postúpenie iba splatnej pohľadávky, osobitná

písomná výzva pred postúpením či 90 dňová lehota nepodporujú záver, že by hlavným cieľom sprísnenia cesie bankovej pohľadávky bola iba ochrana bankového tajomstva. Pre úplnosť je treba dodať, že s účinnosťou od 01.01.2017 zákonom č. 299/2016 Z.z. zákonodarca pristúpil k ďalšiemu sprísneniu postúpenia bankovej pohľadávky v spotrebiteľských veciach, a to k zúženiu okruhu subjektov, na ktoré je možné postúpiť bankovú pohľadávku (napr. splatenie vkladu do základného imania u postupníka najmenej 500 000,- Eur, vylúčenie obchodníkov s oprávnením poskytovať spotrebiteľské úvery do 10 000,- Eur a pod.). Striktné podmienky postúpenia pohľadávky vo svojom súhrne opodstatňujú záver o zákaze postúpenia bankovej pohľadávky so súčasným stanovením výnimiek z tohto zákazu a nepodporujú záver o možnosti odklonu od pravidla cesie bankovej pohľadávky v neprospech spotrebiteľa.

49. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle Občianskeho zákonníka a cit. § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už (1) splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej (2) písomnej výzvy banky a skutočnosti, že klient banky je napriek výzve (3) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť kumulatívne splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie (napr. Krajský súd v Prešove sp. zn. 6Co 119/2013, sp. zn. 19Co 194/2015, sp. zn. 4Co 145/2014, Okresný súd Trenčín sp. zn. 11C 233/2014, Okresný súd Banská Bystrica sp. zn. 12C 152/2014, Okresný súd Galanta sp. zn. 15C 33/2014, Okresný súd Svidník sp. zn. 5C 430/2013).

50. V danom prípade podľa okresného súdu nebol splnený už prvý z predpokladov nevyhnutný na účinné postúpenie bankovej pohľadávky a to je možnosť postúpenia len už bankou zosplatneného úveru, pretože nezosplatnený úver môže spravovať len bankový subjekt, ktorý je držiteľom bankového povolenia v súlade s príslušnými právnymi predpismi. Skutočnosť, že predčasné mimoriadne zosplatnenie úveru by vykonal samotný žalobca (nebankový subjekt) po tom, čo mu bola pohľadávka postúpená, by nemalo žiadnu váhu, keďže na takýto úkon je oprávnená jedine banka. Ak by sa takáto možnosť pripustila, spotrebiteľa vstupujúci do právneho vzťahu s bankou by sa ocitli v zmluvnom vzťahu s iným nebankovým subjektom, čím by nastal rozpor s požiadavkou náležitej odbornej starostlivosti, ktorá je od dodávateľa vyžadovaná v súlade so Smernicou o nekalých obchodných praktikách (napr. Krajský súd v Prešove sp. zn. 19Co/177/2014)..

51. V tejto súvislosti okresný súd uvádza, že v rámci dokazovania okresný súd nemal preukázané kedy a či vôbec došlo k mimoriadnemu zosplatneniu úveru poskytnutého bankou žalovaným 1/ a 2/, pretože v tomto smere žalobca produkoval zmätočné a protichodné tvrdenia. Najsamprv z listu z 19.07.2013 (viď vyššie, pozn.) označeného ako cit. „Výzva k úhrade a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru“, vyplýva, že mimoriadnu splatnosť úveru vyhlásil až žalobca (postupník) po postúpení mu pohľadávky z dotknutej úverovej zmluvy pôvodným veriteľom, pričom podľa tohto listu mal žalobca vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru k 19.07.2013. Z listov z 20.05.2013 (predložených okresnému súdu spolu s vyjadrením žalobcu 20.10.2017, pozn.), ktorých doručovanie bolo preukazované doručenkami avšak bez uvedenia nimi doručovaného obsahu a bez ich preukazného a hodnoverného doručenia žalovaným 1/ - 3/, zasa vyplýva, že mimoriadnu splatnosť úveru mal vyhlásiť ešte pôvodný veriteľ (postupca) a to ku dňu 17.05.2013. No a napokon do tretice žalobca si v zmysle žaloby a jej petítu zasa žalovanú sumu uplatňuje v časti splátok splatných ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, ku ktorej malo dôjsť ku dňu 11.08.2013. Inými slovami z prvotne žalobcom produkovaného dôkazu, ako aj zo samotnej žaloby vyplýva, že úver zosplatnil po postúpení pohľadávky až sám žalobca (nebankový subjekt, postupník) a to podľa jedného jeho tvrdenia sa tak malo stať k 11.08.2013 a podľa druhého tvrdenia už k 19.07.2013, až z neskôr žalobcom produkovaného dôkazu, ako reakcii na námietku žalovaných o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, malo vyplynúť, že dotknutý úver mala zosplatniť už banka (postupca) a to ku dňu 17.05.2013, t.j. pred postúpením pohľadávky, k postúpeniu ktorej došlo 27.06.2013. Podľa okresného súdu je táto dodatočná argumentácia žalobcu účelová a vyfabulovaná, takže jej nie je možné objektívne uveriť a to jednako preto, že ak by tomu tak bolo, tak žalobca by o tejto skutočnosti, t.j. o tom, že úver bol zosplatnený už bankou pred postúpením mu pohľadávky, musel mať vedomosť už skôr z podkladov, ktoré je mu banka pri postúpení pohľadávky povinná poskytnúť podľa cit. § 92 ods. 8 zákona o bankách, podľa ktorého je banka povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka a jednako, ak by tomu tak bolo tak žalobca by sa podanou žalobou nedomáhal zaplatenia jednotlivých splátok a úrokov z omeškania z týchto jednotlivých nesplatených splátok úveru odo dňa splatnosti každej z nich osve, ale v prípade zosplatnenia úveru, by sa domáhal jeho zaplatenia ako celku a úrokov z omeškania odo dňa nasledujúceho po dni zosplatnenia úveru, prípadne ak by sa o tejto skutočnosti žalobca dozvedel neskôr ako tvrdí, tak by v tomto smere minimálne upravil žalobný petít, čo

sa však nestalo. Odhliadnuc od uvedeného, ak by aj okresný súd uveril dodatočnej argumentácii žalobcu o zosplatnení úveru už bankou (čo neuveril, pozn.), tak žalobca v rámci dokazovania hodnoverne nepreukázal, tak ako to uviedli aj žalovaní, žeby banka pred údajným zosplatnením úveru okrem listov z 20.05.2013, ktorými mala banka žalovaným oznámiť, že pristúpila k zosplatneniu ich úveru, a doručenie ktorých listov žalovaným mimochodom nebolo hodnoverne v konaní preukázané, žeby ešte pred týmito listom v lehote nie kratšej ako 15 dní banka podľa § 53 ods. 9 OZ upozornila žalovaných na to, že mieni toto svoje právo na zosplatnenie úveru využiť a preto by aj toto údajné zosplatnenie úveru bankou nebolo účinným, pre nedodržanie zákonnej regule (postupu) tohto zosplatnenia.

52. Vzhľadom na uvedené má tak okresný súd za to, že v danom prípade banka (pôvodný veriteľ) postúpila žalobcovi nezosplatnenú pohľadávku, a v prípade postúpenia pohľadávky skôr, ako došlo k jej zosplatneniu, t.j. ak by v čase postúpenia postupovaná pohľadávka nebola v celosti splatná jednalo sa jedná o rozpor s § 92 ods. 8 zákona o bankách a postúpenie pohľadávky nie je možné považovať za platné. Postúpenie nesplatennej pohľadávky banky by malo za následok neprípustný vstup nového subjektu do živého právneho vzťahu s bankou, ktorý je spravovaný osobitným právnym predpisom, a to zákonom o bankách, a to napriek tomu, že takýto subjekt nemá štatút banky (napr. Krajský súd v Prešove sp. zn. 6 Co/104/2018).

53. Okresný súd v súvislosti s problematikou postúpenia nespokatneného úveru poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6 Co 203/2015, ktoré sa týka postupovania pohľadávok právnym predchodcu žalobcu (postupcu v predmetnom konaní), na odklon od ktorého nevidí dôvod a v plnom rozsahu sa s jeho závermi stotožňuje cit.: „Predmetný splátkový úver vo výške 29.000,- Sk (962,62 eur) poskytla žalovanej Slovenská sporiteľňa, a. s. na základe zmluvy z 28. 8. 2006. V zmysle tejto zmluvy mala konečná splatnosť úveru nastať dňa 20. 8. 2011. Pohľadávku z tohto úveru Slovenská sporiteľňa, a. s. postúpila Advokátskej kancelárii Havel & Holásek, spol. s r. o. (právny zástupca žalobcu) zmluvou o postúpení pohľadávok z 21. 10. 2010. Z Čl. 7.6 bod 7.6.1 Všeobecných obchodných podmienok Slovenskej sporiteľne, a. s., v prípade porušenia zmluvnej povinnosti zo strany dlžníka bola Slovenská sporiteľňa, a. s., oprávnená okrem iného vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru alebo zmluvu o úvere vypovedať, prípadne od nej odstúpiť. Slovenská sporiteľňa, a. s., nevyužila ani jednu z týchto možností a pohľadávku teda postúpila spomenutej spoločnosti bez toho, aby úver nadobudol mimoriadnu splatnosť, resp. bez toho, aby zmluvný vzťah zanikol výpoveďou zmluvy o úvere alebo odstúpením od nej. Táto skutočnosť je zrejماً z toho, že až žalobca (po tom, ako mu pohľadávku postúpila spoločnosť Havel & Holásek, spol. s r. o.) vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru a to listom zo 4. 7. 2011 (č. 1. 13). Pokiaľ nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, resp. pokiaľ zmluvný vzťah nezanikol výpoveďou zmluvy o úvere, resp. odstúpením od nej, nie je možné urobiť záver o tom, že by úver s úrokmi z neho vo výške 18,60 % ročne bol splatný. Splatnými sa do tej doby mohli stať len jednotlivé splátky úveru, so zaplatením ktorých bola žalovaná v omeškaní. Z ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. (zákon o bankách) vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu. Dôvodová správa k tomuto ustanoveniu (pôvodne išlo o § 92 ods. 7) doslova uvádza: „V odseku 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou.“ Pokiaľ teda Slovenská sporiteľňa, a. s., postúpila zmluvou z 21. 10. 2010 predmetnú pohľadávku z úveru v celom rozsahu Advokátskej kancelárii Havel & Holásek, spol. s r. o., postupovala v rozpore s § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. Totiž keďže ku dňu postúpenia pohľadávky nebol splatným celý úver (nedošlo k vyhláseniu jeho mimoriadnej splatnosti), Slovenská sporiteľňa, a. s., nebola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku z úveru, vrátane úrokov z neho v celosti inému subjektu. Zmluva o postúpení pohľadávok z 21. 10. 2010 je preto neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 Obč. zák. Vzhľadom na to v súlade so zásadou, že nikto nemôže na iného previesť viac práv, než má, je neplatnou aj zmluva z 1. 12. 2010, ktorou Advokátska kancelária Havel & Holásek, spol. s r. o., postúpila predmetnú pohľadávku žalobcovi. Žalobcovi preto v spore chýba aktívna vecná legitímácia. Odvolací súd poukazuje tiež na to, že žalobca nie je subjektom oprávneným poskytovať úvery, a preto ich nemôže vo vlastnej rézii ani spravovať. Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru je pritom úkonom, ktorý možno podradiť pod pojem spravovanie úveru. Vzhľadom na to žalobca zrejme nebol oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť predmetného úveru.“

54. Pokiaľ ide o splnenie ďalších predpokladov pre účinné postúpenie bankovej pohľadávky, tak podľa okresného súdu neboli v danom prípade splnené ani tie. Pri postúpení pohľadávky pôvodného veriteľa (banky, postupcu), ktorú mal voči žalovaným, na žalobcu (postupníka), boli síce splnené všeobecné formálne právne predpoklady postúpenia pohľadávky stanovené Občianskym zákonníkom (t.j. okresný súd nezistil, že by postúpeniu pohľadávky Slovenskou sporiteľňou a.s. na žalobcu bránila dohoda,

ktorá by bola uzavretá medzi Slovenskou sporiteľňou a.s. a žalovanými), avšak v konaní nebolo žalobcom preukázané, žeby si banka pred postúpením pohľadávky splnila aj zákonnú povinnosť podľa v rozhodnom čase účinného cit. § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorý vyžadoval, aby banka pred zamýšľaným postúpením pohľadávky inému subjektu, ktorého výber, ako už bolo konštatované spotrebiteľ (klient) nemôže ovplyvniť, dala tento svoj zamýšľaný postup na vedomie spotrebiteľom (žalovaným) a to písomnou výzvou na plnenie s upozornením, že aj keď napriek tejto výzve budú spotrebiteľia viac ako 90 kalendárnych dní s plnením čo i len časti svojho záväzku voči banke v omeškaní, musia si byť spotrebiteľia vedomí a musia počítať s tým, že banka aj bez ich súhlasu svoju pohľadávku voči nim môže postúpiť inému aj nebankovému subjektu, t.j. subjektu voči ktorému už spotrebiteľia nebudú požívať ochranu v zmysle ochrany svojich citlivých údajov tvoriacich predmet bankového tajomstva, vymožiteľnej národnou bankou. Inými slovami povedané, v záujme ochrany slabšej strany vo vzťahu s bankou, t.j. v záujme ochrany spotrebiteľa z hľadiska ochrany jeho citlivých údajov tvoriacich predmet bankového tajomstva, pred ich sprístupnením tretím osobám nebankového charakteru, ktorých postupy sú z hľadiska nakladania a spracovania s týmito údajmi nekontrolovateľné a nevyžiteľné národnou bankou, dal podľa okresného súdu zákonodarcu v § 92 ods. 8 zákona o bankách spotrebiteľovi možnosť, rozhodnúť sa, či aj napriek písomnej výzve banky na plnenie podstúpi riziko, aby jeho údaje boli sprístupnené nebankovému subjektu ak po výzve nebude viac ako 90 kalendárnych dní banke plniť a tak aby bolo nakladanie s jeho údajmi nekontrolovateľné národnou bankou alebo spotrebiteľ bude konať s vedomím, že sám svojím konaním, keď ani po takejto výzve banky viac ako 90 kalendárnych dní nebude banke plniť, sa pripravil o ochranu nakladania so svojimi údajmi tvoriacimi predmet bankového tajomstva. Podľa okresného súdu banka nezaslaním predmetnej výzvy spotrebiteľovi podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, nie je oprávnená spotrebiteľa o toto jeho rozhodnutie (v lehote min. 90 kalendárnych dní po zaslaní výzvy, pozn.) pripraviť, resp. tomuto oprávneniu spotrebiteľa korešponduje zákonná povinnosť banky, aby pred zamýšľaným postúpením svojej pohľadávky voči spotrebiteľovi na tretiu osobu (aj nebankového charakteru), takúto výzvu spotrebiteľovi zaslala, aby toto postúpenie pohľadávky bolo účinné aj z hľadiska zákonných požiadaviek zákona o bankách. Písomná výzva podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách je faktickým úkonom, ktorý je nevyhnutnou podmienkou možnosti ďalšieho právneho úkonu, a to postúpenia pohľadávky zo strany banky na osobu, ktorá nie je bankou aj bez súhlasu jej klienta (spotrebiteľa), po uplynutí zákonom stanovenej lehoty min. 90 kalendárnych dní. V prípade, ak tento faktický úkon nebol preukázateľne vykonaný a doručený žalovaným, nemôže byť platná ani zmluva o postúpení, z ktorej žalobca odvodzuje svoju aktívnu vecnú legitímáciu.

55. Vo vzťahu k argumentácii žalobcu totiž okresný súd konštatuje, že súdna prax sa už odklonila od judikatúry (napr. Najvyšší súd SR sp. zn. 4 Obo 210/01, pozn.), v zmysle ktorej relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky už bez ďalšieho postačuje na založenie aktívnej vecnej legitímácie postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má z takéhoto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako predbežnú otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Podľa novej judikatúry (napr. Najvyšší súd SR sp. zn. 2 Obo 49/2008 zo 14.05.2008 alebo sp. zn. 1 Cdo 76/2007 z 28.01.2009) v spore o neplatnosť zmluvy o postúpení, resp. v spore o splnenie neuhradenej postúpenej pohľadávky je súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti ku skutočnostiam, ktoré majú za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu zmluvy o postúpení pohľadávky, ak v konaní vyjdú najavo.

56. Okresný súd v uvedených súvislostiach príkladmo poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 Cdo 26/2017 z 28.03.2018, v ktorom je uvedené: „Ak zákonným dôsledkom rozporu právneho úkonu (nerozhodno či obsahu úkonu alebo len jeho účelu) so zákonom je v sfére súkromného práva jeho neplatnosť, podľa názoru dovolacieho súdu neexistuje prakticky žiadny priestor pre inú interpretáciu úpravy rozhodnej aj pre výsledok konania v prejednávanej veci než tú, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 O.z)“

57. Obdobne v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 147/2017 z 24.04.2018 je uvedené: „Dovolací súd preto konštatuje, že v prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené/zakázané išlo by teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka.“

Dovolací súd preto uzatvára, že následkom postupu pohľadávky, ohľadom ktorej nie je cesia podľa § 525 OZ alebo podľa osobitných predpisov dovolená, je absolútna neplatnosť postupnej zmluvy pre jej rozpor so zákonom (§ 39 OZ), pričom na absolútnu neplatnosť postúpenia, musí prihliadnuť súd aj bez námietky, z úradnej povinnosti. Ak teda dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadom ktorej to zákon vylučuje, ide o cesiu neplatnú ex tunc a jej neplatnosť nie je možné zhojiť.“

58. V danom prípade okresný súd neprisvedčil argumentácii žalobcu, že banka (Slovenská sporiteľňa a. s.) pred postúpením mu pohľadávky voči žalovaným, realizovala voči žalovaným aj výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorú výzvu žalobca stotožnil s výzvami z 22.08.2011 a z 20.05.2013 označenou ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“, resp. označené výzvy žalobca považuje za kvalifikované výzvy v zmysle požiadavky § 92 ods. 8 zákona o bankách. S týmto tvrdením sa okresný súd nestotožňuje, pretože pokiaľ ide o prvú z výziev (z 22.08.2011) tá nemohla byť realizovaná minimálne 90 kalendárnych dní pred postúpením pohľadávky žalobcovi v zmysle požiadavky § 92 ods. 8 zákona o bankách, ku ktorému (rozumej postúpeniu) došlo až 27.06.2013 a navyše táto výzva nemá náležitosti zákonnej výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách (nie je v nej uvedená lehota minimálne 90 kal. dní na plnenie pred postúpením pohľadávky tretej osobe), nehovoriac o tom, že táto výzva mala byť adresovaná iba žalovanému 1/, bez dokladu o jej doručení do jeho dispozičnej sféry. Pokiaľ ide o druhú výzvu (z 20.05.2013), táto mala byť síce voči žalovaným bankou realizovaná síce pred postúpením pohľadávky, avšak na úplne inom právnom základe a to na podklade § 565 Občianskeho zákonníka a nie na podklade § 92 ods. 8 zákona o bankách, pretože ako už aj z jej označenia vyplýva, jedná sa o výzvu na plnenie s následkom zosplatnenia celého úveru a nie s následkom postúpenia pohľadávky inému subjektu, ako to vyžaduje § 92 ods. 8 zákona o bankách. Podľa okresného súdu žalobca v tomto prípade neprijateľne kumuluje dve rozdielne výzvy s dvoma rôznymi právnymi účinkami na právny status spotrebiteľa (klienta) a tvrdí, že banka pred postúpením mu pohľadávky si splnila povinnosť podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, avšak nepreukázal, žeby banka skutočne žalovaným zaslala výzvu v zmysle označeného ustanovenia zákona o bankách, poskytujúcej spotrebiteľovi (žalovaným) ochranu resp. možnosť takejto ochrany pred porušením bankového tajomstva, ktorá skutočnosť musí byť v tejto osobitnej výzve explicitne uvedená a tak daná spotrebiteľovi (žalovaným) na vedomie s možnosťou rozhodnúť sa či bude alebo nebude banke plniť.

59. Inými slovami, žalobca v konaní netvrdil a ani nepredložil žiadnu výzvu Slovenskej sporiteľne a.s. pre žalovaných, ktorou by ich minimálne 90 kalendárnych dní pred postúpením pohľadávky žalobcovi vyzýval na zaplatenie dlžnej sumy a súčasne by ich upozornil na možnosť postúpenia. Preto sa podľa okresného súdu nepreukázalo platné postúpenie predmetnej pohľadávky na postupníka t.j. na žalobcu, ktorý nie je bankou (napr. Krajský súd v Trnave sp. zn. 24Co/722/2015 z 10.08.2016, Krajský súd v Prešove sp. zn. 19 Co/50/2017 zo 17.08.2017, sp. zn. 7Co/7/2017 z 24.08.2017, sp. zn. 2Co/220/2016 z 30.08.2017, sp. zn. 20Co/124/2016 z 28.09.2017), a tým nebola dodržaná ani lehota 90 kalendárnych dní, ktorá je určená pre klienta na plnenie svojho dlhu, čím môže docieľiť nepostúpenie pohľadávky z banky na iný subjekt. Je nutné podotknúť, že ak neboli splnené uvedené podmienky, je irelevantné s akou sumou boli žalovaní v omeškaní, ak nebolo preukázané vyhotovenie ani doručenie im tejto výzvy a tiež zákonná lehota za účelom možnosti splnenia dlhu pred jeho postúpením.

60. Okresný súd nespochybuje právo banky (Slovenská sporiteľňa a.s.) zbaviť sa rizikovej pohľadávky hoci aj jej postúpením na iný subjekt, ktorý nemusí byť ani bankou, avšak súčasne je tohto názoru, že je treba chrániť v tomto vzťahu s bankou aj slabšie postavenie klienta (spotrebiteľa), ktorému zasa nemožno brániť aby sa rozhodol či s rizikom neplnenia svojho záväzku voči banke budú sprístupnené jeho citlivé údaje tvoriace bankové tajomstvo inému nebankovému subjektu, resp. má právo minimálne byť si vedomý takéhoto postupu banky v prípade, že banke nebude plniť. Slovenská sporiteľňa a.s. bola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku, ktorá je predmetom tohto sporu voči žalovaným na žalobcu len po tom, ak boli klienti napriek jej písomnej výzve, ktorá by bola doručená nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, a to aj bez súhlasu klienta. V prípade, že takéto predpoklady splnené neboli, bolo potrebné na takúto pohľadávku hľadieť ako na nepostupiteľnú, teda pohľadávku ktorej postúpenie by bolo v priamom rozpore so zákonom. Z tohto dôvodu by potom samotná zmluva o postúpení pohľadávky v časti týkajúcej sa takejto nepostupiteľnej pohľadávky bola absolútne neplatným právnym úkonom, na ktorú neplatnosť bol povinný okresný súd v konaní ex offio aj bez námietky žalovaných prihliadnuť (napr. Krajský súd v Trnave sp.zn. 26Co/445/2015 z 19.04.2016).

61. Okresný súd sa nestotožňuje s názorom žalobcu, že z nesplnenia podmienok definovaných v § 92 ods. 8 zákona o bankách nemôže vyvodzovať závery o platnosti, resp. neplatnosti posudzovaného postúpenia. Podľa názoru okresného súdu, tak ako už bol uviedol (aj vzhľadom na citovanú judikatúru, pozn.) ide totiž o lex specialis upravujúci postup pri postúpení bankovej pohľadávky. Nemôžu byť pochybnosti v tom, že obmedzenia banky vyplývajúce z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách treba považovať za imanentnú súčasť ústavného práva či už fyzickej osoby alebo právnickej osoby na ochranu pred neoprávneným zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov tvoriacich predmet bankového tajomstva (čl. 19 ods. 3 Ústavy SR) v tomto prípade údajov o jeho majetkových pomeroch. Odovzdanie údajov o poskytnutom úvere a jeho podmienkach bankou tretej osobe bez splnenia podmienok § 92 ods. 8 zákona o bankách je tak treba považovať za neoprávnené zverejnenie údajov o osobe dlžníka vrátane údajov o jeho majetkových pomeroch. Bez významu v tejto súvislosti totiž nie je skutočnosť, že poskytovateľ úveru, v tomto prípade banka, je v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti spotrebiteľa o poskytnutie úveru, povinný zo zákona o spotrebiteľských úveroch zisťovať schopnosti žiadateľa o úver, úver splácať a nesporne v rámci toho zisťovať aj jeho najmä rodinné a majetkové pomery, pričom tieto údaje tvoria obsah dokumentácie o záväzkovom vzťahu ktorú, ako to výslovne vyplýva z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, je banka povinná pri postúpení pohľadávky, odovzdať postupníkovi. Vzhľadom na uvedené tak nemôžu byť pochybnosti o tom, že podmienky postúpenia pohľadávky bankou tak, ako vyplývajú z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, treba považovať za zákonom stanovené podmienky, ktoré musia byť naplnené pre možnosť banky svoju pohľadávku z úveru postúpiť na inú osobu. Bez ich splnenia je postup banky v rozpore s týmto zákonným ustanovením, teda odporuje zákonu, v dôsledku čoho zmluva o postúpení pohľadávky, ktorú by banka bez súhlasu dlžníka, napriek tomu s treťou osobou uzavrela, je podľa § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatná (napr. Krajský súd v Prešove sp. zn. 19 Co/50/2017, sp. zn. 7Co/7/2017, sp. zn. 2Co/220/2016, sp. zn. 20Co/124/2016).

62. V súvislosti s argumentáciou žalobcu, že banka pred postúpením mu pohľadávky nemusela realizovať výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, pretože žalovaní boli v omeškaní s plnením záväzku viac ako 90 kalendárnych dní, okresný súd konštatuje, že táto argumentácia neobstoí, pričom v tomto smere podporne poukazuje na výklad § 92 ods. 8 zákona o bankách Krajským súdom v Žiline v rozhodnutí sp. zn. 7Co/715/2015 z 24.02.2016, ktorý uvádza, že uvedené zákonné ustanovenie v prvej vete hovorí o tom, že ak bola doručená písomná výzva banky na úhradu dlžnej sumy, napriek ktorej však za obdobie dlhšie ako 90 kalendárnych dní túto dlžnú sumu dlžník neuhradí, môže banka pohľadávku postúpiť inej osobe, ktorá nie je bankou aj bez jeho súhlasu. Veta druhá hovorí o tom, že banka takéto právo nemôže uplatniť, ak by jej klient pred postúpením uhradil omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva. Banka však aj v prípade, že klient uhradí omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva, môže pohľadávku postúpiť v prípade, ak súčet všetkých omeškaní so splnením, čo i len časti toho istého peňažného záväzku voči banke, alebo pobočke zahraničnej banky, presiahol jeden rok. Inými slovami povedané, banka musí najskôr klienta vyzvať na úhradu peňažného záväzku, s ktorým je v omeškaní, ak po tejto výzve dlhšie ako 90 kalendárnych dní klient neuhradí peňažný záväzok môže banka postúpiť pohľadávku aj na tretiu osobu, ktorá nie je bankou. V prípade, ak by aj po uplynutí 90 dní klient svoj peňažný záväzok, s ktorým je v omeškaní, uhradil, takto banka postupovať nemôže, ak však po uplynutí 90 dní klient svoj omeškaný peňažný záväzok uhradí, ale ide o peňažný záväzok, s ktorým je v omeškaní dlhšie ako 1 rok, môže banka aj napriek tejto úhrade pohľadávku postúpiť na iný subjekt. Uvedené vyplýva aj z formulácie „napriek písomnej výzve...“, čo znamená, že najskôr musí byť vždy vyhotovená a odoslaná písomná výzva a potom môže nastať situácia, že klient bude dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní alebo nebude, s tým, že ak aj v tejto 90 dňovej lehote bude klient plniť avšak bude plniť záväzok s ktorým bol v omeškaní viac ako rok banka je napriek úhrade v tomto prípade viac ako ročného omeškania oprávnená postúpiť pohľadávku inému aj nebankovému subjektu, teda táto okolnosť je až následná po realizovanej výzve (t.j. doba omeškania nie je dôležitá na splnenie povinnosti zaslať výzvu, pozn).

63. Keďže žalobca v tomto konaní nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu, t.j. nepreukázal, že je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia v právnom vzťahu, z ktorého odvodzuje žalobou uplatnený nárok a to titulom platného postúpenia mu pohľadávky, okresný súd žalobu žalobcu voči žalovaným 1/ a 2/ zamietol. Vzhľadom na tento právny záver bolo tak bez právneho významu zaoberať sa ďalšími námietkami a argumentmi žalobcu, ktorými preukazoval oprávnenosť ním uplatneného nároku, ako aj námietkami žalovaných (premlčanie).

64. Vo vzťahu k žalovanej 3/, okresný súd žalobu zamietol s poukazom na jej ručiteľský záväzok voči žalobcovi, ktorý je akcesorickej povahy, takže jeho existencia a trvanie je podmienené trvaním ním zabezpečeného záväzku, t.j. existenciou dlhu zo strany hlavných dlžníkov (v danom prípade žalovaných 1/ a 2/). Keďže z vykonaného dokazovania vyplynulo, ako už bolo uvedené, že v danom prípade nie je daná existencia tohto hlavného záväzkového vzťahu medzi žalobcom a žalovanými 1/ a 2/ a to z dôvodu neplatného postúpenia pohľadávky z neho plynúcej z pôvodného veriteľa na žalobcu, s poukazom na § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v zmysle ktorého je aj právny vzťah medzi žalobcom a žalovanou 3/ taktiež spotrebiteľským vzťahom, okresný súd s poukázaním na zabezpečovaciu funkciu ručiteľského záväzku, konštatuje, že neexistenciou hlavného záväzku neexistuje ani zabezpečovací inštitút ručenia, a preto žalobu voči ručiteľke - žalovanej 3/ považoval za nedôvodnú, z ktorého dôvodu je tiež zamietol (podporne vid' rozhodnutie KS v Prešove sp. zn. 4Co/96/2018 z 26.02.2019, pozn.).

65. Okrem toho okresný súd nad rámec dodáva, že aj keby na strane žalobcu bola daná aktívna vecná legitímácia (čo nie je, pozn. súdu), aj tak by bol jeho žalobný nárok dôvodný len čiastočne, pretože preskúmaním v spore dotknutej úverovej zmluvy zo 17.08.2005 okresný súd zistil, že táto nemá všetky v rozhodnom čase vyžadované zákonné náležitosti a to absentuje v nej uvedenie počtu splátok podľa § 4 ods. 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch a tiež v nej absentuje uvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) podľa § 4 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý nedostatok v rozhodnom čase účinné znenie § 4 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch sankcionovalo úver bezpoplatkovosťou a bezúročnosťou. Inými slovami, z uvedených dôvodov, by úver poskytnutý pôvodným veriteľom žalovaným 1/ a 2/ v sume 9 958,18 Eur, bolo potrebné považovať za bezúročný a bezpoplatkov, takže všetky nimi učené čiastkové platby na jeho splatenie, ktoré boli v rozsahu 9 136,09 Eur by boli započítané len na splatenie istiny úveru, takže nárok žalobcu by bol dôvodný len v rozsahu 822,09 Eur (9 958,18 - 9 136,09).

66. Podľa § 255 ods. 1 CSP „Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.“

67. Podľa § 262 ods. 1 CSP „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.“

68. Podľa § 262 ods. 2 CSP „O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

69. Podľa § 396 ods. 1 CSP „Ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.“

70. Podľa § 396 ods. 3 CSP „Ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.“

71. Týmto rozhodnutím sa konanie končí, preto okresný súd rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania a to podľa § 255 CSP, keďže žalovaní 1/ - 3/ boli v predmetnom konaní úspešní v celom rozsahu a to tak pred okresným súdom, ako aj pred odvolacím súdom, okresný súd im spoločne a nerozdielne priznal voči v konaní neúspešnému žalobcovi 100 % nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania (prvostupňového aj odvolacieho). O samotnej výške trov konania okresný súd rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

72. Okresný súd nerozhodoval o nároku na náhradu trov konania Združeniu na ochranu spotrebiteľov Slovenska, pretože z konania vystúpilo, vo veci sa vecne nevyjadriло a žiadne trovy mu nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku môže podať odvolanie strana, v ktorej neprospech bol rozsudok vydaný (§ 359 C.s.p.). Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na Okresnom súde Bardejov.

Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v uvedenej lehote podané na príslušnom odvolacom súde (§ 362 ods. 1, 2 C.s.p.).

V odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C.s.p.) je treba uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 C.s.p.).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 C.s.p.). Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 C.s.p.). Odvolanie len proti odôvodneniu rozsudku nie je prípustné (§ 358 C.s.p.).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 C.s.p.).

Ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd. Ak sa rozhodlo o niekoľkých právach so samostatným skutkovým základom alebo ak sa rozhodnutie týka niekoľkých subjektov a ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/20160701>> a odvolanie sa výslovne vzťahuje len na niektoré práva alebo na niektoré subjekty, nie je právoplatnosť výroku, ktorý nie je napadnutý, odvolaním dotknutá. To neplatí, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol výslovne dotknutý, alebo ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu. Právoplatnosť ostatných výrokov nie je dotknutá ani vtedy, ak odvolanie smeruje len proti výroku o trovách konania, o príslušenstve pohľadávky, o jej splatnosti alebo o predbežnej vykonateľnosti (§ 367 C.s.p.).

Dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova. Ak odvolateľ vezme odvolanie späť, právoplatnosť napadnutého rozhodnutia nastane, ako keby k podaniu odvolania nedošlo. Lehoty, ktoré majú plynúť od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, plynú v takom prípade od právoplatnosti uznesenia o zastavení odvolacieho konania. Ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví. Ak sa odvolanie vzalo späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 369 C.s.p.).

Ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie

súdu prvej inštancie a konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 370 C.s.p.).

Žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť (§ 371 C.s.p.). V odvolacom konaní nemožno uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou (§ 372 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.